

Szeretet

2014.
OKTÓBER
10. sz.

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXV. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

November 3. a Baptista Nők Világimanapja

BVSZ köszöntő: „Lépésben a Lélekkel – **hűség** által”

Kedves nőtestvérek! Kiváltság számomra együtt lenni veletek az Úr Jézus nevében ezen a napon, közösségben a világ baptista nőtestvéreivel. „*Hűséged végtelen*”. Gyermekkorom óta ismerem ezt az éneket, énekeltük a gyülekezetben és otthon is. Az ének szövege és dallama békével tölt el. Emlékeztet Isten hűségére, és ígéreteire amelyek sohasem változnak. Ő mindig velem van az élet örömei és próbái között. A hűség megnyilvánul minden kapcsolattunkban. Amikor hűségesek vagyunk Istenhez, mások felé is gyakoroljuk a hűséget. A mai napon az imádságainkkal és adományainkkal az Istenért végzett munkát támogatjuk, és vágyunk hűségesnek maradni Isten iránt, és engedelmeskedni parancsainak.

RAQUEL CONTRERAS, a Baptista Világszövetség női osztályának elnöke

(Folytatás a 8-9. oldalon)

Szép ősz, avagy az áldott korosodás – Az idős kor épp úgy része Isten alkotó tervének, mint a gyerek-, fiatal-vagy középkor. Ezt az időszakot úgy kell néznünk, mint a földi élet utolsó részét, lehet, hogy pont a legfontosabbat. *(Aktuális üzenetünk a 3. oldalon.)*

(Fotó: Sz.)

MEGHÍVÓ: Kedves Testvérek és Szolgatársak!

Szeretettel és tisztelettel értesíték mindenkit, hogy az Erdélyi Magyar Baptista Teológiai Fakultás fennállásának 20 éves jubileumára Kolozsváron kerül sor **október 25-én**, szombaton. ● Érkezés-fogadás reggel 10-kor tea, kávé, kalács mellett. ● 10,30-tól kezdődik a program: ima-ének-közösséggyakorlás, krónika és vetített képek bemutatása (Borzási István tv.), igehirdetés (Kovács József tv.) ebéd-társalgás, meglepetés, rövid előadás a lekipásztortól lelki egyensúlyáról (Giorgio Adrián tv.), 18 óra körül befejezés. ● Teológiánk minden volt és jelenlegi diákját, tanárát, adminisztrációs munkatársát (szakács, gondnok, stb.), és természetesen dékánját – bárhol szolgálnának jelenleg – szeretettel hívunk és várunk! ● Ugyanakkor szeretettel várjuk azokat az aktív és nyugalmazott lekipásztortokat, lekipásztornékat is, akik ennek előtte vagy utána végeztek – Bukarestben, Budapesten, a nagyváradi Emanuelben, vagy ha nem is végeztek teológiai tanulmányokat. Minden erdélyi lekipásztort szeretettel várunk! Az Úr a dicsőség és a hála az erdélyi baptista teológiai oktatás elmúlt egy ötöd évszázadaért! ● Mottó: „Áldott aki jó az Úrnak nevében, áldunk titeket, akik az Úr házából valók vagytok. Isten az Úr és Ő világosítsa meg minket! Istenem vagy Te, ezért hálát adok néked! Én Istenem magasztallak Téged, mert jó, mert örökkévaló a Te kegyelmed! (Zsolt 118, 26-29). A találkozásra várva őszinte, szolgatársi szeretettel: **KIS-JUHÁSZ VILMOS**

Ungvár (Kárpátalja, Ukrajna) – Július 12-én, szombaton bemerítési istentiszteletre gyűlt össze Ungváron a magyar baptista gyülekezet: három személy tett bizonytságot hitéről és pecsételte meg a bemerítés által.

Isten különös kegyelme, hogy egy 84 éves férfi testvér ilyen korban hitre jutott és vállalta a bemerítkezést is. A másik két személy egy házaspár, akik már jóval régebben megtértek és követték az Urat, de mostanra érett be a bemerítkezésben való engedelmesség kérdése is. Hálásak vagyunk Istennek értük.

A bemerítési istentiszteletre János Csaba lelkipásztor jött el Nagybányáról, akit elkísért gyülekezetéből Fazekas Mihály testvér. Az igehirdetésben János Csaba lp. szolgált a főkomornyk megtéréséről az ApCsel 8,26-39 alapján.

A bemerítést Kelemen Szabolcs végezte. Fazekas Mihály testvér bizonyágtétellel szolgált az istentiszteleten. Hordozzuk imádságban frissen bemerítkezett testvéreinket, hogy Isten gazdagon áldja meg életüket és használja az ő országa építésében.

(Kelemen Szabolcs missziós lp.)

Kiegészítő az ungvári tudósításhoz

A bemerítési istentiszteletet Ungváron az ukrán baptista imaház nagytértermében tartottuk, ahol bemerítő medence is van. Az istentisztelet magyarul folyt, és a résztvevők is magyarok voltak, hivatalosan az Ungvári Magyar Baptista Gyülekezet tagjai és mellettük még olyanok, akiket elhívtak erre az alkalomra. Mi vásár- és hétköznapiakon is az Ungvári Ukrán Baptista Gyülekezet épületében, az ottani alagsori teremben tartjuk az alkalmainkat, vagy amikor az foglalt, akkor kapunk az emeleten egy kisebb vasárnapi iskolai termet. A bemerítkezők az Ungvári Magyar Gyülekezet tagjai lettek.

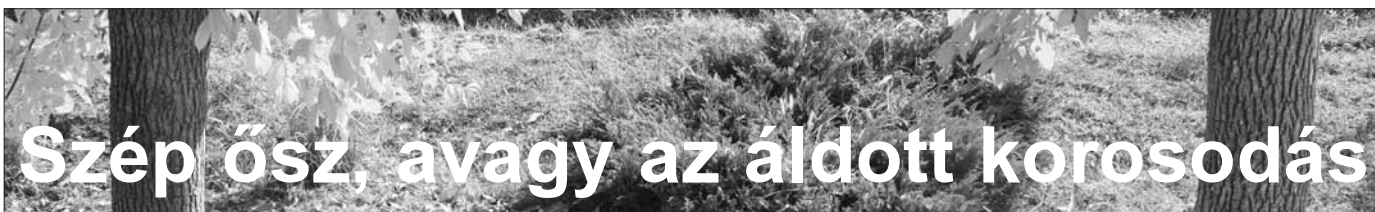
Mi Kisdobronyba lakunk, ahol volt vásárolva egy ház. Ungvár tőlünk 35-40 km-re van, csütörtökön és vasárnap szoktunk átjárni. Kisdobronyban is vannak alkalmaink: kedden és vasárnap istentisztelet, szombaton a gyerekeknek foglalkozás. Kisdobronyban egy tagunk van, egy idősebb testvérnő. Ungváron rajtunk kívül eddig hat tagja volt a gyülekezetnek; az istentiszteleti látogatottság 15-20 fő között mozog Ungváron, Kisdobronyban 5-15 fő között.

*Krisztusban, szeretettel:
Kelemen Szabolcs*

Berettyószéplak – Az Úr kegyelméből június 14-én Berettyószéplakon bemerítési ünnepélyt tartottunk. Isten igéjét Veress Efraim lp. hirdette az ApCsel 12,12-15 versek alapján. A bemerítés nem hanyagolható el, hangsúlyozta testvérünk, a fő dolgok egyike; feltétele a hit, ami abban nyilvánul meg, hogy élő kapcsolatunk van az Úrral. A fehér ruhások megtérésük történetét mondták el. Bacila Carmen testvérnő sok próbán és nagy betegségen ment keresztül, mielőtt meghozta a döntést, hogy átadja életét Istennek. Kocsis Zita sok keserűség és vívódás után a békességet az Úrnál kereste, akinél olyan szeretetet tapasztalt, amit még sehol. Nagy Erzsébet az élete alkonyához közeledve értette meg, hogy a bemerítés hiányzik az életéből, és az Isten gondviselése engedelmességre készítette. Szabó Gedeon hívó családban nevelkedett, de rájött, hogy kegyelemre szorult bűnös, és a kárhozatra jut, ha nem lesz változás az

életében; meghozta a döntést, ő is átadta életét az Úrnak. Tehát mindnyájan arról tettek bizonytságot, hogy megtapasztalták bűneik bocsánatát, és életük végéig szeretnék követni az Úr Jézust. A ünnepélyt a helyi gyülekezett énekara és zenekara gazdagította, valamint sok más bizonyágtétel. Az Úr áldása nyugodjon meg mindnyájunk életén és legyünk hűségesek az Úrhoz. **(F.Cs.)**
A fotón (balról jobbra): Veress Efraim, Szabó Gedeon, Nagy Erzsébet, Bacila Carmen, Kocsis Zita és Fekete Csaba.

Szép ősz, avagy az áldott korosodás

A természet körforgásában hamarosan beáll a színes (mert nem muszáj szürke legyen) ősz, és előbb vagy utóbb mindnyájunk életére is ez vár. Hisz ez az élet rendje: megszületünk, megöregszünk és mind elmegyünk egyszer e földről.

Én személyesen nagyon örülök, és kiváltságnak tartom, hogy a gyülekezetünk, korosztályra nézve is nagyon színes. Minden generáció képviselve van. Amikor végignézek a gyülekezeten, hálát érzek a lelkemben a legkisebbért és a legkorosabbikért.

Milyen jó, hogy együtt vagyunk, egy nyelvet beszélünk, egy Istent szeretünk, egy Urat szolgálunk, egy ügyet képviselünk, és egy országba igyekszünk „kéz a kézben”.

Még Székelyudvarhelyen lakunk, és a közeli Agyagfalvára járunk heti rendszerességgel bibliaórát tartani. Ott ismertem meg egy ropant kedves idős asszonyt, aki előbb házát nyitotta meg, majd később szívét is az evangélium előtt. Megtért és hitre jutott Jézus Krisztusban. Néhány év múlva halálos kór támadta meg testét, és egészsége hirtelen romlani kezdett.

A kis közösség kitartó buzgósággal imádkozott Jolán néni gyógyulásáért. Majd egyszer, amikor ismét meglátogattam, ágyában már nem tudott fel se ülni. Viszont egyik éneket a másik után kérte, és mosolygós arccal énekelte azokat belső megelégedettséggel. Végül megkérdeztem, hogy ma miért imádkozzunk? Azóta is fülemben cseng meglepő válasza: Én már nem magamért (gyógyulá-

somért) imádkozom, hanem a családomért, hogy ők is megismerjék az Úr Jézust. Többet nem találkoztam vele e földön, mert Jézus Krisztus elküldte neki is a mennyei meghívót, és őt, mint megérett búzakaralást készen találta.

Talán azt gondoljuk, hogy a megöregedés folyamata és az idős kor nem egy vonzó és kíváncsi állapot. Ennek az időszaknak is megvannak a maga belső „szépségei”.

Aki tud korosodni, és képes azt jól kezelni, hasonló a természetben észlelt jelenséghez: a lassan elnyíló rózsák illatoznak a legerőteljesebben. Ilyenkor, amikor külsőleg már minden elvirágzik, a hátralevő életnek inkább mélysége és szélessége lesz. Mert a testi szépség és erő szétesésében van egy belső érés, ami titokzatos módon az embert egyre gazdagabbá teszi.

Örülök, hogy vannak az erdélyi gyülekezetekben érett és tapasztaltokban gazdag idős testvérek. Szolgálatuk nem tola-kodó, kellően diszkrét, és inkább a kevésbé látványos, de igen fontos háttérmunkát végzik, kitartóan. Ezek nem felejtették el, hogy ők is voltak valamikor fiatalok, talán lázadók, újí-tók, vagy egyszerűen csak értéket keresők. Hogy megmaradtak az Úrban, az az Isten kegyelmének, az érett idős testvérek türelmes szeretetének, és könnyes imádságaiknak köszönhető. Ma is ilyen „vének” kellenek a közösségekben.

Az idős kor épp úgy része Isten alkotó tervének, mint a gyerek-, fiatal-, vagy középkor. Ezt az idő-

szakot úgy kell néznünk, mint a földi élet utolsó részét, lehet, hogy pont a legfontosabbat. Az időseknek is van még feladatuk. Most még időt kapnak, elég időt:

- Istennel, és emberekkel egyenesbe jönni,
- másokkal és másokért imádkozni,
- türelmesen meghallgatni mások problémáját,
- felolvasni, hogy mások abból épüljenek,
- mások „kezénél lenni” és segíteni – talán unokákra vigyázni, gyerekfelügyeletet vállalni az imaházban, stb.
- fiatalabbakat tanácsolni, amikor ők ezt igénylik,
- szeretni és szeretni, megelégedett szívű, mosolygós arcúnak lenni.

Akinek célja van, az a belső emberében (a lelkében) még nem öregedett meg, akinek pedig feladatai vannak, az élni fog még. Kérd és engedd, hogy Isten mutassa meg neked, kedves idős testvér a feladatot. Légy elszánt és bátor, fogj hozzá, és Isten áldássá tesz.

A földi életutazás döntő része a cél maga. Aki pedig megtalálta a mennyei célt, annak nem kell az út miatt aggódnia. Emlékszem egyik gyalogtúránkra, amikor már beesteledett, és alig láttunk valamit a sűrű sötétben; mind a faházikó fényeit kerestük, mert reméltük, hogy a közelében vagyunk már. De még tudtunk valamit, azt, hogy már nagyon várnak minket haza. Ez pontosan így igaz a földi vándorlás, a célkeresés és a mennyei hazavárás tekintetében.

BOROS RÓBERT *lp., Temesvár*

Meghívó Érszakácsiba, imaházmegnyitóra, október 12-én de. 9,30-tól. Amint már az előző számban közöltük Érszakácsiban Isten új missziót kezdeményezett ebben az évben. A sarmasági körzet megbízásában Nagy István testvér látogatja a községet hirdetve az igét és felújítási munkát végezve a tönkrement imaházon. Isten kegyelméből a munkálatok szépen haladnak és az októberi hónap folyamán evangélizációs hétvége van tervezve: pénteken, október 10-én és szombaton, október 11-én du. 19 órától, majd vasárnap, október 12-én reggel 9,30-tól a felújított magyar baptista imaház megnyitó istentiszteletére kerül sor, amit a kultúrházban közös ebéddel zárunk. Minden Szakácsi-i elszármazottat, barátot, ismerőst, utódot, érdeklődőt szeretettel várunk erre az alkalomra. Ima- és bőjtámogatásra kérjük testvéreinket, s ha valakit Urunk bátorít, hogy adománnyal is támogassa ezt a missziómunkát Nagy István testvérral vegye fel a kapcsolatot a 0744-117113-as telefonszámon. Szeretettel a szervezők nevében, **Kis-Juhász Vilmos**

„Emlékezz, mit ígértél nekem!”

Kocsis Barna és családjának kirendelése a gyergyói misszióba

Erre a hangra született meg a vágy Kocsis Barna kémeri testvérünk szívében, hogy feleségével, Gabriellával és Klaudia lányukkal a gyergyószentmiklósi misszióba induljon. Kirendelésük augusztus 17-én történt Kémeren. Barna testvér összefoglalta a gyülekezet előtt, miként tapasztalta meg Isten hívó hangját. Bár testvéreink elköltözése veszteség a kémerieknek, ugyanakkor nyereség a gyergyói munkának. Isten áldja meg őket és viseljen gondot róluk a missziómezőn.

Az Úr Jézus parancsot hagyott: *Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.* Nincsenek lelkimunkások, mert nem kérjük. Milyen jó lenne, ha a gyülekezeti imaalkalmainkon rendszeresen hangoztatnánk ezt a témát, és imádkoznánk közösen is azért, hogy az Úr szólítson meg fiatalokat és idősebbeket. Nem vihető túlzásba a lelkimunkásokért való imádkozás. Ne féljünk attól, hogy túl sokszor mondjuk, vagy hirdetjük. Inkább attól kell félnünk, hogy nem mondjuk, nem hirdetjük! Vegyük ezt is komolyan! *„Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel”* (Kol 3:2). **PARDI FÉLIX** *lp.*

A kémeri imaházban, a Kocsis család kirendelésekor Pardi Félix lelkipásztor imádkozott.

Értarcsaiak találkozója

Július 20-án nagy öröm volt az értarcsai baptista imaházban, amikor az innen elszármazott testvérek visszatértek egy napra, hogy együtt örüljenek és dicsérjék az Urat a helyi gyülekezettel. Az alkalomra több mint 100 hazatérő jött el, mely utal az egykori virágzó 117 tagú gyülekezetre is. Az egybegyűlteket imára buzdította Zeffer Sándor és Szilágyi Endre, akik az egymás iránti szeretet fontosságára hívták fel figyelmünket. Köszöntötte a gyülekezetet Kovács Lajos és Juhász Kálmán, lelkipásztorunk, Szabó András és a diakónus, Izsó István. Az egykori énekkar tagjai újra összeálltak, Für Béla vezetésével régi és új énekekkel dicsérték az Urat. Közösen ebédeltünk a helyi kultúrotthonban, majd itt folytatódott a délutáni alkalom is – kötetlen formában: dicsőítéssel, beszélgetéssel és bizonyágtételekkel; az elszármazott családok beszámolóira is sor került. Gyülekezetünk egykori legnagyobb családja, a Robotin család kezdte a bemutatkozást, őket követte a Kuruc, Zeffer, Seres, Für, Romocsa, Kovács, Szilágyi (Dobai), Fülöp, Bogdán, Király, Tóth család. A dicsőítést Für Béla, Seres István és Seres Gyula vezették, amikor régi énekeket is feleleveníthettünk. A nap végén abban a reménységben váltunk el egymástól, hogy ha ezen a földön már nem is, de majd egykor fenn a dicső, örök hazában találkozni fogunk. **MARIAN LEONÓRA**

Idén közösségünk 85 éves

Jubileum, elszármazottak találkozója és bemerítési ünnep volt Selymesilosván

Mozgalmas volt az elmúlt másfél év az alig 20 tagot számláló gyülekezetünk életében. Azt gondoltuk, hogy csak az imaház tetőszerkezetét fogjuk lecserélni, de ennél sokkal több történt. Az alapoknál kezdtük: a 70 éve készült, vert falú épület beton tartóoszlopokat kapott, új vakolatot, színezést, sőt még a kerítést is kicseréltük.

Szerettük volna örömeinket másokkal is megosztani, és mivel ebben az évben közösségünk 85 éves, ezt méltóképpen igyekeztünk megünnepelni. Még az év elején kijelöltük augusztus 24-ét az ünnep dátumául. Isten munkálkodott fiataljaink életében, akik megtértek, kérték felvételüket és hogy bemerítkezhesenek az Úr Jézus példája és parancsa alapján.

Az előzetes jelentkezések alapján tudtuk, hogy közel 200-an leszünk, viszont imaházunkba, akármennyire is szeretjük egymást, alig férünk be százan. Ezért egy félereszt készítettünk, ahol az esős időben védett helyen követhették az istentiszteletet.

Az ünnep reggelén az udvaron megszólalt a „baptista hívogató harang” – a sarmasági gyülekezet fúvószekara jelezte a falunak, hogy ünnep van a baptista imaháznál. Mialatt a keresztekkel fényképek készültek, jöttek a vendégek, többnyire az Ilosváról elszármazottak, a szélrózsa minden irányából. Amikor pedig a Krisztushordozók találkoznak, az olyan, mint amikor Mária meglátogatta Erzsébetet – mondta Szilágyi József diakónus testvér bizonyágtételében – hiszen érvényes ránk ez az ige: „amikor a te köszöntésednek szava füleimbe hatolt, a magzat örömeződéssel kezdett repesni az én méhemben” (Mt 1:44).

Az imaórán

Demjén Dániel helyi gyülekezetvezető, és Sajtos Márton perecseni testvér buzdított a Mt 21:28-31a igék alapján. Alkalmi igehirdetéssel Kovács József, szövetségünk főtikára szolgált az Ef 4:11-16, és 5:25b-27 igék alapján. A gyülekezet krónikáját Nagy István ügykezelő lelkipásztor ismertette, az imaház felújításának a történetét Kovács János testvér, a gyülekezet jegyzője.

A bemerítés előtt Gáll Győző lp., aki 1994-től 2004-ig pásztorolta a gyülekezetet, a Mt 28:18-20 alapján szolgált.

A legelső bemerítési ünnepélyt

Ilosván 1951. augusztus 19-én tartották, amikor hét személy csatlakozott a közösséghez. Demjén Dezső, most Ócsán (Mo.) élő testvér bizonyágot tett arról, hogy ő is ezek között volt.

Most ketten vallották meg hitüket fehér ruhában: Kovács Debóra és Csóka Zsolt. Isten erősítse meg őket

az ő szolgálatában! A délelőtti és a délutáni istentiszteleten nagy lelkesedéssel és örömmel szolgált a sarmasági énekkar.

Délben közös ebédre mentünk

a kultúrotthonba. Itt az asztalok leszedése és a terem átrendezése után immár mind egy légtérben folytattuk az istentiszteletet. Lehetőséget adtunk a hazaérkezett testvérek beszámolójára is. Bizonyágot tettek: Bartha György, Demjén Dezső, Kovács János, Sajtos Márton, Szilágyi József, Nagy F. István, Bartha Erzsébet és egy testvérnő az érszakácsi gyülekezetből.

Ezek után hallottunk egy krónikát Kovács József lp. részéről, majd útmutatást arról, hogy mit kell tegyünk mi most, akiket a bizonyások nagy fellege vesz körül (Zsid 12:1-2).

Hálások vagyunk Istennek

a plántálókért, öntözőkért, akik az elmúlt 85 évben Selymesilosván fáradtak! Az ugartörő perecseni Boncikai János testvérért, aki 1928-ban kezdte el misziós látogatásait, és ezt követően 1929-ben 12 személy alámerítkezett, megalakítva az ilosvai baptista gyülekezetet.

A 85 év alatt az ilosvai gyülekezet több körzetnek volt a tagja, és 15 lelkipunkás pásztorolta, egyesek néhány hónapig csupán, mások több éven át: Szabó László, Kerekes Bálint, Kulcsár István (1937-1960), Kiss László, Balla Gábor, Szívós Mihály, Kulcsár Sándor, Balázs József (1968-1975), Both József, Kulcsár Mihály diakónus, Torma János (1977-1994), Gáll Győző (1994-2004), Bándi Sándor, Péter István (2004-2012).

NAGY ISTVÁN lp.

Kapcsolatok épüljenek a szolgatársak között

Jó lelkületű volt a konferencia. Úgy vettem észre, hogy többen olyanok, akik eddig nem ismerték egymást, alkalmat vettek arra, hogy megismerkedjenek, beszélgessenek. Épp ez az egyik célja az ilyen találkozóknak, hogy személyes kapcsolatok épüljenek ki a szolgatársak között – nyilatkozta a Szeretetenek a Magyar Baptista Világszövetség leköszönő elnöke, dr. Herjeczki Géza lelkipásztor.

Mint ahogy arról beszámoltunk, augusztus 5-8. között zajlott a Hargita táborban a MABAVISZ Lelkipásztori Konferencia. A visszhangokat a zárónap ebédidején gyűjtöttük.

PAPP JÁNOS *lp., a Magyarországi Baptista Egyház elnöke*

Jó volt itt lenni a Hargitán, jó volt a levegő, és jó volt a lelki levegő is a közösségben. Nagyon örülök a szolgálatoknak, és az azokat követő jó beszélgetéseknek, amiben sok testvérnek a szívét ismerhettem meg, és ez nagyon fontos. Az is fontos volt, hogy rálássunk egymás közösségére, kicsit jobban, kicsit mélyebben, úgyhogy hálás vagyok Istennek ezért.

TÓTH ZOLTÁN *lp., Pécs-Somogy, Mo.*

Rég voltam a táborban, jó volt látni a változást, az épületeknek az alakulását, megújulását. Jó volt a program is, hasznos volt mind a három tanítvány életét átvinni, belőle tanulni.

HORVÁTH LÁSZLÓ, *Komló, Mo.*

Régi álmom teljesült, hogy eljutottunk a Hargita táborba, és épp ilyen körben, lelkipásztorokkal egy világtalálkozón lehetünk együtt. Jól éreztük magunkat, sok áldást kaptunk az Úrtól, és a testvéri találkozásoknak, az új kapcsolatoknak is nagyon örülünk.

Felesége, Johanna: Nagyon jól éreztem magam. Először lehettem így lelkipásztorok közösségében. Jó volt látni azt, hogy Isten milyen sokféle embert használ az ő munkájában. Élveztem a

táborát a környezet miatt is, gyönyörű a hely; tetszett a virágos környezet, szép volt. *(Két éve házasság, László avatása szeptemberben lesz Komlón.)*

SZÖLLŐS JÁNOS, *a Szlovák Baptista Szövetség alelnöke, Pozsonyban lp.*

Hála az Úrnak, nagyon jól éreztem magam itt Erdélyben, a testvérek közt, és nagyon sok áldást is kaptam, nemcsak az Úr által, hanem a közösség által is, úgyhogy felbuzdulva indulhatok tovább, hazafelé.

BÁNDI SÁNDOR *ny. lp., Egrespatak*

Köszönöm a kérdést, hát sok jót hallottam, és különösen hatottak rám az előadások, mind a három, amikor

szó volt Pálról, Péterről, vagy Jánosról. Ebből a szemszögből megmagyarázva így, a magam számára, nem volt még részem, és emlékezetes marad előttem.

LUKÁCS JÁNOS *lp., Chicago, USA*

Minden percét, óráját élveztem, rendkívüli lehetőség volt nekünk ez, egyébként is mi, a szövetségünkben, mivelhogy olyan nagyok a távolságok, ritkán találkozunk. Most ez egy óriási elégtétel volt azoknak az éveknél, amikor mindezt hiányoltuk. És most sok olyan régi baráttal, ismerőssel találkoztam, akiket tisztetek és szeretek. Ha egy szóval kellene megfogalmazni a lényegét ennek az alkalomnak: közösség – szolgatársi közösség.

Felesége, Erzsike: Örülök, hogy itt lehettem. Nagyon szép a tábor, szép környezetben lehetünk, gyönyörű a kilátás, és ugyanakkor a testvéri meleg szeretetet is átéltek, mindenkivel kapcsolatban; mindenkit egyformán szeretünk – az Úr Jézus szeretetével.

BERTALAN PÉTER *ny. lp.*

Sepsiszentgyörgy

Egyedi volt ez az alkalom, olyan értelemben is, hogy világszintű találkozó volt. Aztán a lelkiség, az előadások, sok mindent megérték. Azok a kiemelt

bibliai személyiségek, akikről szó volt, mármint Pál, János és Péter, nekünk példaadó személyiségek, sokat tanulhatunk tőlük. De a legfőbb tanítónk Jézus Krisztus, aki jelen volt közöttünk, és kívánom, hogy mindannyiunknak az életét formálja az ő képe és hasonlatosságára.

KULCSÁR SÁNDOR, *ny. lp.*
Kelowna, Kanada

Mint minden találkozó, ez is nagyon kívánt, várva várt találkozó volt – épületes – találkozunk, megosztjuk eszméinket, bajainkat-örömeinket. Egy kicsit azt hiányolom, hogy sokan hiányoztak. Ami a másik részét illeti, talán még több szabad idő kellett volna ahhoz, hogy mindenkivel beszélgethessünk. De összességében nagyon jó volt, csak tudjuk gyakorlatba ültetni, amit tanultunk.

NOVÁK JÓZSEF *lp.*, *Alhambra, USA*
Ez volt az első utam Székelyföldre, eddig Nagyváradig, illetve Perecsenig jutottam el. A gyülekezetem tagjainak jó része erről a vidékről származott el, úgyhogy mindig is érdekelt a hely, ahonnét eljöttek, meg a testvériség, akiket maguk mögött hagytak. És nem

csalódtam, nagyon jól éreztem magam – megérte!

NYÚL ZOLTÁN *lp.*, *Pacsér, Szerbia*
Kilenc év után sikerült újra eljönni a Hargitára – feleségemmel és a családdal jöttünk. Az idén még nem sikerült pihenni, és ezt a fajta módját választottuk. Nagy élmény volt találkozni a többiekkel és Ővele, odafönről. Jó tanítások voltak, és felerősített minket ez a hét. Megfáradtunk a tavalyi év után, fizikailag és lelkileg is, és most átvált az Ige bennünket, nagyon köszönjük a lehetőséget.

HERJECZKI GÉZA *lp.*, *Detroit, USA*
Örülök annak, hogy erdélyi testvéreink megszervezték, vagy lehetőséget adtak erre a konferenciára. Annak is, hogy a lelkipásztorokon kívül a feleségek közül is többen itt lehettek. Örültem volna, ha tele lett volna a tábor, hiányoztak Magyarországról sokan, hiányoztak Erdélyből is sokan. Örülök, hogy az amerikaiak majdnem mind itt voltak, és a kis szövetségek is. Jó lelkületű volt a konferencia. Úgy vettem észre, hogy többen olyanok, akik eddig nem ismerték egymást, alkalmat vettek arra, hogy megismerkedjenek, beszélgessenek. Épp ez az egyik célja az ilyen találkozóknak, hogy személyes kapcsolatok épüljenek ki a szolgatársak között.

A témát, amit az erdélyi testvérek jelöltek meg, utólag is alkalmasnak találtam arra, hogy közösen beszélgesünk, arra is, hogy itt a helyszínen is tanuljunk. Azt vettem észre, hogy valóban nyitottak, taníthatóak a szolgatársak, ami egy nagyon fontos dolog – erre föl is hívtá a figyelmet minden alkalommal az előadó; a beszélgetések

során is kiderült, hogy ez mennyire fontos – mindannyian így is látjuk. Örültem annak is, hogy az erdélyi testvérek mindenkinek a legjobb ellátást adták, meg hogy szeretettel fogadtak.

KATONA LÁSZLÓ *lp.*, *Nagyvarsány, Mo.*
Én úgy értékelem az összmagyar lelkipásztori napokban hallott előadásokat, a tanítványok tanulásának-fejlődésének témáját, hogy Pál apostol, Péter apostol, János apostol életének, fejlődésének a tanulmányozásában a magunk fejlődéséhez kaptunk önmérő pontokat, a magunk önbírálatához kiinduló pontokat. És építő köveket kaptunk, hogy építsük magunkat mi is azzal a töredelemmel, azzal az engedelmességgel, azzal a kapcsolati vágygyal Jézus Krisztussal való kapcsolati vágygyal, amit a mi apostoli elődeinknél látunk. És ilyen alapokon épülnek fel a hívők, az apostoli alapokon, és legfőképpen Jézus Krisztus a szegeletkő. Áldás volt számomra ez a hét. Kérdezte egy szolgatárs: hogy éreztem magam? Egy szóval jellemeztem: betöltődtem... Köszönöm, hogy itt lehettem!

(Gyűjtötte: Szilágyi László)

Lépésben a Lélekkel: **hűség** által

Az idei imanapi programot a latin-amerikai nőtestvérek állították össze.

Adományainkkal a következő projekteket támogatjuk:

- iskola-előkészítő evangélizációs program latin-amerikai gyermekeknek;
- segítségnyújtás 50 fogyatékkal élő fiatal, vagy egyedülálló anya számára, és segítség 25 személy számára, hogy megtanulják a süketnéma jelbeszédet – Kolumbia;
- venezuelai nőtestvérek missziós képzése;
- 2015-ös baptista női vezetői konferencia – Johannesburg, Dél-afrikai Köztársaság;
- nőtestvérek tanítása a számítógép használatára két karib-tengeri szigeten. – Az *imanapi* szövegeket **HAVAS PÉTER** fordította.

A hűség magába foglalja a hitet, kitartást, odaszánást. Azoknak, akik lépésben járnak a Lélekkel, a Lélek gyümölcsei lesznek jelen az életükben. Vegyünk például egy nagy fát, amelynek az ágai kiterjeszkednek, oltalmat nyújtanak, és zamatos gyümölcsöket teremnek. Lehet, a fának nagy esőket és erős szeleket kell kiállnia, de nem tesznek benne kárt, mert a gyökerei mélyen, biztos talajban fogódnak. „*Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját*”.

Céljainknak és törekvéseinknek a Jézus Krisztussal való közösségben kell gyökerezniük. Bár viharok, szelek, konfliktusok, esőzések haladnak át életünkön, az eredmény mégis olyan lehet, mint az árnyékot nyújtó fa: felüdít mindenkit aki arra jár, békét nyújt a háborúság idején, édes gyümölcsöt terem, segít bennünket a reménység élő üzenetét továbbítani felebarátainknak, hogy megismerjék Jézus Krisztusban az utat, igazságot, életet. Az Övé legyen a dicsőség mindörökké!

SARA MENDOZA DE BARRIOS, a *Latin-amerikai Baptista Nőszövetség* elnöke

Bibliatanulmány

Isten hűséget vár el tőlünk

A hűség isteni parancs. Isten jellemét kell visszatükröznünk, hűségének ki kell ábrázolódnia a mi életünkben is.

A Jelenések 2,8-11 igeszakasz arra buzdítja a szmirnai keresztyéneket, hogy mindhalálig hűek legyenek.

Szmirnai Polikárp (Kr.u. 69-155), Szmirna püspöke, egy ilyen példája volt a Krisztus iránti hűségnek. Amikor megkérdezték, miért nem tagadja meg nyilvánosan a hitét, azt válaszolta: „80 éve szolgálom Neki, és még semmi rosszat nem tett nekem. Hogyan szidalmazhatnám Királyomat, aki megváltott engem?” Mikor máglyatűzzel fenyegették, így szólt: „a legrosszabb tűz, az örök büntetés tüze”. Napjainkban is keresztyének százai halnak mártírhálált a Jézus Krisztusban való hitükért.

Isten megáldja a hűséges életet

„Ura így szólt hozzá: Jól van, jó és hű szolgálóm, a kevesen hű voltál, sokat bízik rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára!” (Mt 25,23)

Eszter Isten iránti hűsége arra indította a királyt, hogy felemelje az aranypalcáját, és megengedte, hogy Eszter közbenjárjon népéért. A zsidó nép megmenekült, mert Isten meglátta a szolgálója hűségét. Naamán feleségének a szolgálóleánya hűségesen tovább-

bíttotta az üzenetet úrnőjének, és áldás-sá lett Naamán számára. Mit mondhatunk Máriáról? Isten iránti hűsége által az Üdvözítő anyja lehetett. Anna vágya megvalósult, és gyermeke született, mert hűséges volt imádságában és életében. Az Úr Jézussal járó asszonyok a feltámadás tanúivá lettek, mert nem futottak szét az Úr szenvedései óráiban, hanem a keresztnél maradtak. És az apostolok? A hűségük abban nyilvánult meg, hogy készek voltak élni és meghalni Krisztusért.

Isten azt kéri tőlünk, hogy hűek maradjunk az ellenséges körülmények között is, mert a hűségeseknek biztos a győzelem.

A hűséges élet nem választás kérdése Isten elvárja, hogy hűségesek legyünk:

• A ránk bízott javak felhasználásában – „Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mind-egyikük hűségesnek bizonyuljon” (1Kor 4,2). „Hozzatok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem – mondja a Seregek Ura. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok” (Mal 3,10).

• A szolgálatban – „Az emberek hűségesen végezték a munkát” (2Kor 3,12). A talentumok példázatából láthatjuk, hogy a nekünk adatott talentumokat az Ő szolgálatában kell használnunk.

• A testvéreinkkel való kapcsolatban: a családban, szüleink, gyermekeink, házastársunk felé; munkatársainkkal, vezetőinkkel való kapcsolatban. A hűségünk mások felé az Isten iránti hűségünk kifejezője. Ennek nagyon szép példája Naomi és Ruth kapcsolata, ahogyan Isten megáldotta Ruthot az anyósa iránti hűségéért. Tulajdonképpen Naomi hűsége érintette meg Ruthot, és ezáltal vált Isten kegyelmének részesévé, és fontos szerepe lett az Úr Jézus Krisztus földi eljövételében.

• Mindenben – „aki hű a kevesen, a sokon is hű az, és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az” (Lk 16,10).

• Mindhalálig – „Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját” (Jel 2,10).

Olyan időket élünk, amikor a hűség és feddhetetlenség nem része az emberek életének, még azoknak sem, akik keresztyénnek vallják magukat.

Isten sokszor a hűségünk hiánya miatt nem hallgatja meg imáinkat. Mennyire vagyok hűséges Isten munkájában? Hűséges szolga vagyok? Hűségesen adakozom Isten céljaira? Hogyan használom fel az időmet? Mennyire dicsőíti Istent a családban és társadalomban való magatartásom?

Marlene Baltazar da Nobrega Gomes
a *Latin-amerikai Baptista Nőszövetség*
elnöke 2008-2013 között

Afrika

– Imádkozzunk a politikai helyzetért Kenyában, Ugandában, Dél-Szudánban, Mozambikban, Közép-afrikai Köztársaságban, Szomáliában, Kongóban – az Úr oltalmazza az ott élő keresztyéneket és családjaikat;

– Motunrayo Adebilero nőtestvérért és a többi nőtestvérért, akik a 2015-ös johannesburgi (Dél-afrikai Köztársaság) baptista női vezetői konferencia előkészítésén dolgoznak;

– a kelet- és nyugat-afrikai keresztyénekért, akiket fegyveres bandák támadnak meg, és rabolnak el;

– hogy az afrikai baptista nőtestvérek teljesen szánják oda életüket az Úrnak;

– az Afrikai Baptista Nőszövetség vezetőiért, hogy hatékonyan irányítsák a tevékenységeiket az ellenséges politikai, társadalmi és gazdasági helyzetben;

– hogy az Úr rendelje ki a lehetőséget a nőtestvéreknek, hogy részt vehessenek a 2015-ös johannesburgi baptista női vezetői konferencián Dél-afrikai Köztársaságban.

Latin-Amerika

– Imádkozzunk, hogy a baptista nők jobban segítsék azokat a nőket, akik az erőszak és szegénység áldozatai;

– hogy a baptista nők jobban adakozzanak a Baptista Nők Világmanapja alkalmából;

– a kubai és venezuelai nőtestvérekért, hogy jobban szolgálják az Urat;

– hogy a baptista nők segítsék a gyermekeket és fiatalokat az Úr megismérésére;

– hogy a baptista nők részt vegyenek a „Jézus – változás és élet” kampányban;

– a Latin-amerikai Baptista Nőszövetség vezetőiért, hogy Isten kezében áldásközvetítők legyenek.

Ausztrália és a csendes-óceáni szigetek

– Imádkozzunk egységért a Pápua Új-Guinea baptista női vezetői között, hogy közösen szolgáljanak a nők felé;

– az evangélium terjedéséért az elvilágiasodott új-zélandi társadalomban, különösen a fiatalokért;

– hogy az élet győzzön a halál felett, különösen Új-Zélandban, ahol sok az öngyilkosság;

– az ausztráliai nőtestvérek szolgálataért;

– hogy a pápuai keresztyének erősek legyenek a hitben, a politikai nyomásgyakorlás ellenére;

– a Fidzsi-szigetek gyülekezeti vezetőiért, hogy meglássák a nők fontos szerepét a társadalomban, és bátorítsák őket a szolgálatban.

Ázsia

– Adjunk hálát a fülöp-szigeteki baptista nőszövetségek segélynyújtásáért a Haian tájfun túlélőinek megsegítésére – imádkozzunk, hogy a tájfun által sújtott Guianban és Samarban női központok létesüljenek;

– imádkozzunk a Haian tájfun túlélőit, a házaik és életük újbóli felépüléséért;

– a három indonéziai baptista nőszövetségért, akik az Ázsiai Baptista Nőszövetség 2018-as konferenciájára készülnek;

– hogy az ázsiai gyülekezetek ne szűnjenek meg bizonyosságot tenni Krisztusról;

– a pakisztáni nőkért, hogy egyenlő lehetőségük legyen az iskolákban való tanulásra;

– az ázsiai keresztyénekért, hogy aktívan részt vegyenek a szegénység enyhítésé, az ember- és kábítószer-kereskedelem megszüntetése szolgálatában.

Karib-tengeri szigetek

– Imádkozzunk, hogy az erőszak és bűnözés csökkenjen, különösen Jamaiában és Trinidadban;

– hogy a Karib-szigetek gazdasági helyzete javuljon, növekedjen a foglalkoztatottság, és a családok megkaphassák a szükséges anyagiakat;

– a szégyenletes vérfertőzés megszüntetéséért, ami némely családban tapasztalható, és a gyermekek istenfélelemben való neveléséért;

– hogy a Karib-tengeri szigetekeken élő nőtestvérek sokkal jobban szánják oda az életüket az Úr szolgálatára;

– hogy az iskolás gyermekek és fiatalok jó erkölcsi nevelésben részesüljenek;

– hogy az édesapák követendő példát mutassanak fiaiknak a családról való gondoskodásban.

Európa

– Imádkozzunk a keresztyénekért, hogy ne csak a nevük legyen keresztyén, hanem lássák az élő Jézus Krisztust;

– azokért, akik elvesztették a célt és reményt életükben;

– a nagyvárosokban élőkért, hogy kereszenek gyülekezetet, ahol reményt találjanak Jézus Krisztusban;

– hogy az európai nőtestvérek világosan lássák az elhívásukat, és élő bizonyosságok legyenek a társadalomban;

– a nőtestvérekért és testvérekért akik némely országokban üldöztetésnek vannak kitéve hitükért, és a háború sújtotta országokért;

– a gyermekekért és fiatalokért, hogy ne kerüljenek a virtuális világ fogságába – az oroszországi városokban és falvakban élő otthonatlan gyermekekért, és a nőtestvérekért, akik szolgálni igyekeznek feléjük.

Észak-Amerika

– Imádkozzunk azokért az észak-amerikai nőkért, akik az erőszak és emberkereskedelem áldozatai;

– azokért a baptista női közösségeket, akik az észak-amerikai társadalom leginkább sújtott tagjai felé végeznek szolgálatot;

– hogy észak-amerikai baptista nőtestvérek lássák meg a mások szükségait a környezetükben és a világban;

– a sok fiatalért, akik öngyilkosságot kísérelnek meg az iskolából, családból, utcáról vagy internetről ismert társaik részéről való megfélemlítés miatt;

– az Észak-amerikai Baptista Nőszövetség vezetőiért, hogy bátorítsák a nőtestvéreket a környezetükben élő nők felé való szolgálatra;

– a nők hátrányos megkülönböztetése megszüntetéséért, és azokért akik ezért dolgoznak.

Bizonyoságtétel

Raphael

A PEPE (*Programa de Educação Pré-Escolar*) iskola-előkészítő misszió munkája minden nap új kihívásokat tartogat. Lidia da Silva sok országban megfigyelte ezt, ahol elindították ezt a missziót az iskoláskor előtti gyermekeknek.

Raphael egy iskoláskor előtti, fekete szemű, borzos hajú, a víz hiánya miatt állandóan koszos kisfiú. Anyjával él, aki egyedülálló, és prostituált. Egy régi, koszos, dohos lakásban laknak, csótányok között, ahol az anya a „vendégeit” fogadja.

(Folytatás a 15. oldalon)

A legdrágább Barát mindenkor a legjobb támasz

Meglátogatni a székelyföldi misszió jeles támogatóját, ez volt a június 14-én kezdődött, közel egy hónapos észak-amerikai utazásának fő célkitűzése. Útiélményeiről kérdeztük Veress Annuska testvérnőt.

Hogyan jött létre az utazás?

– **Veressné Ady Anna** (fotónkon): Ezzel az utazással a férjem kérését teljesítettük. A halála előtt mondta el, a nyugdíjából félretett, hogy valamelyikünk a családból látogassa meg Steiner István testvért. Steiner bácsi sokat tett a hargita táborért, a gyerekek üdültetéséért, ő a misszióba fektett be, nem személyes támogatásba. És ő már 85 éves, többet nem tud ide eljönni, de sokat jelentene számára egy személyes beszámoló: hogy van a tábor, hogy vannak azok a gyerekek, akiket valamikor üdültetett. Egy olyan végrendelet-szerűség volt ez, és mi ennek engedelmeskedtünk. A férjem Efraimot gondolta, de ő nem tudta vállalni, négy bemeztési szolgálat várt rá egymás után ezen a nyáron, így reám és Evódiára maradt. Nekem öröm volt, hogy a lányommal mehetek, mert ő az angol nyelvet jól beszéli.

Kicsoda a Steiner bácsi?

– Steiner István a Monte Carlo-i rádió szerkesztőjének, Steiner Józsefnek a testvére. És mint ahogy lenni szokott, a testvérek nem egyformák, amíg Józsi bácsi az evangélium hirdetésében tett sok szolgálatot, István bácsi meg a háttérből támogatta a szolgálatokat. Dr. Steiner István mérnök-ként az első számítógépek összeállításánál dolgozott Magyarországon, és '56-ban ment nyugatra.

Honnan van az ismerettség?

– Az ő rokonságából valaki az én szülőfálumból való, és nekünk távoli rokon, jártak is hozzánk Lupényba. 12 éves koromtól tart ez a kapcsolat azzal a családdal, szüleim által.

Mi volt az útvonal?

– Efraim járt utána, hogy melyik lenne olcsóbb repülőút, ami belefér a mi költségvetésünkbe, és Detroitba kaptunk megfelelő jegyet. Aztán pont egy olyan helyre érkezünk, ahol a volt vasárnapi iskolásaink laknak, megtudták az érkezésünket és vártak a repülőtéren. Jó volt látni, hogy a mag nem hullott az útfélre, vagy a tövises közé (Annuska érzékenyenülve mondja – *rip. megj.*) és az ő vendégeik voltunk, szállást náluk kaptunk egy hétig. Majd onnan indultunk tovább repülővel. A belföldi utunkat István bácsi szervezte meg.

Sacramentóban az István bácsi fia várt. Ő már ott született, mégis jól beszéli a magyar nyelvet – a kisfiát is tanítja magyarul – a felesége angol; két és félórát tartott az út a házukig, nagy szeretettel fogadtak. Egy hetet töltöttünk ott.

A közelben lakik István bácsi is?

– Nem, ő távolabb, egy otthonban, ahol egy nagyon szép lakrészük van, de eljött egy hétre és a fiánál tartózkodott, míg mi ott voltunk. Közben bemutatatta Kalifornia szépségeit, föl vitt a hegyekbe, majd le a Csendes-óceánhoz. Meglepett, hogy az Úr mennyire megújította erejét, korábban hátgerinc műtéten esett át, s most utóbb is volt egy műtete, és úgy gondoltuk, hogy milyen legyengült állapotban lesz. Ennek ellenére, 85 évesen levezetett a Csendes-óceánig velünk, felváltva Evódiával.

Az otthonban találkoztunk a feleségével is, aki már nehezen mozog, mégis szép vendégfogadásban volt részünk, mert vacsorával várt minket, és összehozott a lelkipásztorukkal, akinek a felesége magyar, tordai származású, ott tért meg Amerikában.

Mi volt a következő állomás?

– Cleveland – abban a gyülekezetben van a legtöbb zilahi, és a legtöbb vasárnapi iskolásom. Össze is számoltam, amikor a Ráma táborba felkerültünk, hogy az utunk során összesen tizenkét egykori vasárnapi iskolásommal találkoztam, családostok már mind, és jó volt velük lenni... Onnan a clevelandiakkal mentünk fel a Ráma táborba és majd vissza Detroitba. Ott nagyon meglepett az a szeretet, ahogyan az elnök testvér ránk áldozta az egész

napját és végighordozott Detroit külvárosában, megmutatta a régi magyar imaházat és Detroit nevezetességeit, a repülőtérré is ő vitt ki. A gyülekezetben is teret adott Herjeczki testvér a szolgálatra, Evódiának is, nekem is.

Milyen volt a Ráma táborban?

– Sokan voltunk... Hosszú utat tesznek meg ott is a testvérek, hogy találkozzanak. Akikről én tudok, azok tíz órát vezettek, és az autópályán nem kevés, de voltak, akik még ennél is többet, meglepett engem ez az odaszánás, és hogy mennyire értékelik, hogy örülnek és segítik egymást, viszik el egymást kávézni, teázni, hogy beszélgethessenek – nagy öröm volt ezt látni... Visszatekintve ezt mondhatom, az összetartozás érzését tapasztaltam, mert például Detroitban, meg Clevelandban is a szerda estéken majdnem annyian voltunk, mint vasárnap.

Honnan indultak haza?

– A Ráma táborból még visszamentünk Detroitba és onnan haza.

Hogyan összegeznék az utazásukat?

– Az utazás summája talán ez lenne: Isten jelenlétének megtapasztalása oly igen jó! „Ha a hajnal szárnyaira kelnék és a tenger tulsó szélére szállnék. Ott is a te kezed vezérelne engem, és a te jobb kezed fogja engem.” (Zsolt 139:9-10) – a tizenkét repülőút után, e látogatás során ezt vallom.

Október 1. az idősek napja, ha megosztana a Szeretet olvasóival egy gondolatot ez alkalomból:

– Sokszor megtapasztaltam, akár a megtérésomkor, akár a házasságkötéskor, akár amikor a fiamat el kellett engednem, és most a férjemet, hogy a legdrágább Barát mindenkor a legjobb támasz. És erre biztatok mindenkit, hogy bármilyen öröm, vagy bármilyen bánat érje, tudja meg, hogy az Úrra mindig számíthat, és reménye felett megáldja azt az utat, amit Vele vállalt. Sosem bántam meg, hogy az Urat választottam, Vele jó: házasság előtt, házasság után, tehát az özvegyiségben. És nem szeretnék szégyent hozni az Úr nevére, hanem úgy befejezni, mint ahogy a fiamnál láttam, ahogy a férjemnél láttam, hogy beérték a célba.

Köszönjük szépen.

Kérdezt: SZILÁGYI LÁSZLÓ

Sámsomi István (1864-1933)

baptista úttörőmunkás és kerületi prédikátor

Százötven évvel ezelőtt, 1864. október 8-án született Hegyközszentimrén – egyszerű, földműves családban: édesapja Sámsomi Sándor, édesanyja a nemesi származású Bozsothi Mária (1863. december 1-én kötöttek házasságot). Megtérése egy királyi hadgyakorlat idején történt. A katonaságtól már élő hittel tért haza, és hamarosan bekapcsolódott a biharvidéki úttörésbe. Már öt éve nő ember volt, amikor elkezdett tanulni a budapesti szemináriumban. Munkálkodásának idején alakult meg számos szilágysági gyülekezet.

Sámsomi István gyermekkorát Hegyközszentimrén töltötte, református neveltetésben részesült. Idővel kitanulta a suszter mesterséget. Fiatalemberként nagyon szeretete a bálokat, a táncos mulatságot, száján sokszor kijött a csúnya, istenkáromló beszéd.

Húszévesen kezdte a katonai szolgálattal a bukovinai Szadagóra községben. A huszároknál kapott kiképzést, majd a hadsereg suszterműhelyébe került. Jó szakember volt, hamarosan műhelyparancsnoknak léptették elő, itt töltötte munkával a hátralevő szolgálati időt.

Különös átélése volt

Egy alkalommal királyi hadgyakorlatot rendeztek, amely kötelező érvényű volt mindenki számára. Az itt átélt, irtózatos dolgok mély hatással voltak rá – felejthetetlen élmény maradt számára, amiket látott. Ezt követően különleges átélésben volt része, ami fordulatot hozott életében.

Az éjszakai csendben ágyában feküdt. Kerülte az álmot. Egyszer csak hallja, hogy valaki a nevét kiáltja: „Sámsomi!” „Ki az?” – kérdezte. Felkelt ágyából, kiment, hogy megnézzze, ki az, aki szólította, de nem talált senkit.

Bement és visszafeküdt, de alig telt el néhány perc, újra kiáltják: „Sámsomi!” „Ki az? Ne csúfolkodjék velem senki!” – mondta. Kiment újra, de nem talált senkit, s ezért nagyon dühös lett.

Újra lefeküdt, amikor hirtelen fehérruhás alak jelent meg előtte, és ezt mondta neki: „Sámsomi! Téged az Úr kiválasztott magának, hogy szolgálj. Néki! A Biblia megtanít, mint kell élned és cselekedned”.

Érdeklődéssel vette kezébe a eddig elhanyagolt, számára szinte ismeretlen könyvet. Az íge hatására megtért.

Attól kezdve minden nap olvasta, tanulmányozta az Isten beszédét. Elmaradt a kicsapongó szórakozás, mulatozás, káromkodás. Mint parancsnok, azt sem engedte meg, hogy valaki a műhelyben csúnyán beszéljen. Kiírta a műhely ajtajára, hogy könnyen olvasható legyen: TILOS A KÁROMKODÁS!, ezért elnevezték a műhelyt szent műhelynek.

Bemerítkezik, dolgozik és hirdeti az igét

Amikor 1888-ban lejárt a katonai szolgálat, élő hittel tért haza, és hamarosan csatlakozott a bihardíószegi központtal működő baptista mozgalomhoz. 1890. május 11-én merítkezett alá Kornya Mihály által Bihar-díószegen.

Szülőfalujában suszterként kezdett dolgozni, ugyanakkor megkezdte a lelkimunkát a bankli mellett: míg várták a kliensek a javítás befejezését, bizonyosságot tett a Jézusban megnyert örök életről. Az ígét hallva megtértek némelyek, s elkezdődtek a rendszeres összejövetelek a házuknál.

Családot alapít, tanul, szolgál

Sámsomi István és Alaffi Zsigmond később hivatalosan is beállt a biharvidéki úttörésbe, karöltve Kornya Mihállyal és munkatársaival.

1894. november 8-án kötött házasságot Kocsis Etelkával. Két gyermekük született. A lelki szolgálatra való jobb felkészülés érdekében 1899-ben beiratkozott a budapesti Baptista Teológiai Szemináriumba.

Sámsomi testvér felajánlotta a saját telkéből annyit, amennyi elég egy imaház felépítéséhez. Abban az esztendőben, 1902-ben meg is tartották az megnyitó ünnepélyt.

1904. február 8-án a hegyközszentimrei gyülekezet első vénjévé avatták.

Az el nem ismertek megalapítják az Országos Szabad Baptisták Szövetségét. Megalakul a Szilágysági Baptista Missziókerület, és kerületi prédikátornak kinevezik Samsomi Istvánt.

Szilágysági kerületi prédikátor

Ekkor még a Szilágyságban csak hét kis gyülekezet létezett. Sámsomi István eredményes szolgálatot végzett. Munkálkodásának idején alakult meg a szilágysági gyülekezetek többsége; fehérruhások nagy számú serege követte Jézus Krisztust a bemerítés vizében.

A Szilágyságban 1912-ig munkálkodott, a gyülekezetek száma ekkorra huszonhétre fejlődött. A körzetet két részre osztva két lelkimunkás, Szabó László és Kerekes Bálint vette át.

Az első világháború idején

1912-től Sámsomi István a sátoraljaújhelyi baptista gyülekezetben és annak körzetében folytatta a lelki szolgálatot.

Az első világháború alatt, 1917-ben Nagyváradra költözött, az ottani gyülekezetnek lett a tagja, továbbra is munkálkodott – a városban és annak környékén.

68 évesen hívta haza az Úr

Az Úrtól kapott elhívással a rábízott munkát hűségesen, szorgalmasan, eredményesen végezte mindaddig, míg egészségi állapota megengedte. A szent munkában felörlődött, gyengélkedései miatt abba kellett hagynia a nyilvános szolgálatot.

Életének 65. évében súlyos betegségbe esett, amit három évig nagy türelemmel viselt.

1933. augusztus 5-én, harmincöt évi szolgálat után, 68 éves korában költözött mennyei Urához.

Országos ifjúsági tábor, Hargita, augusztus 11-17.

Augusztus 11-én este kezdetét vette a rég várt ifítábor. Éneklés és Szabó László ifjúsági szövetségi elnök köszöntője után Budai Lajos székelyudvarhelyi lelkipásztor tartott előadást *Talentumaink* címmel. Kiemelte, hogy Isten különlegesen és egyedien alkotott meg mindenkit. Szükséges, hogy magunkat így elfogadjuk.

A tábor második napján a dicsőítést és az áhítatot követően a hét fő előadója Rátkay János, a magyarországi Xpand cég igazgatója tartott előadást *Honnan jövök* címmel. Az ezt követő csoportbeszélgetésen elmélyít-

hettük az előadáson elhangzottakat, feltérképezve további örökségünket tulajdonságok és készségek tekintetében.

A délután szabadidős tevékenységek és szeminárium jegyében telt. Ez utóbbit Szabó László tartotta *Lelki ajándékok* címmel. A nap záró igei üzenetét Szabó Szilárd, csíkszeredai lelkipásztor tolmácsolta az 1Kir19:1-8 alapján hangsúlyozva, hogy Isten látja honnan jövünk és letehetjük kezébe kérdéseinket. Már a tábor első két napjában tapasztalható volt Isten jelenléte. (Vékás Benjámín)

A hét folyamán a hangulat felengedett, amint a táborozóknak lehetőségük volt jobban összeszokni, megismerni egymást. Lehetőséget adott erre a délelőtti *Ki vagyok?* című előadás is, amit Kulcsár Péter tartott, és ami a keddi témát szőtte tovább: önmagunk, személyiségünk megismerése. A csoportbeszélgetéseken lehetőség volt megosztani felfedezéseket, meglepetéseket az előadás alatt tanultakból, ezáltal is építve egymást.

Délután sokszínű programok közül lehetett válogatni: vízes játékok, szalvétatechnika, szeminárium és sport. A szemináriumot Balla Annamária

pszichológus tartotta, *Az vagyok-e, akinek mások mondanak?* címmel, folytatva a hét témáját.

Az esti alkalmon Dávid király személyének és helyes énképének kiemelésével, az 1Sám 18-ból prédikált Szűcs Sándor szatmárnémeti lelkipásztor. Felhívást tett a megtérésre és ezáltal a helyes énkép felfedezésére, mint ahogy Dávid Isten szemszögéből ítélte meg a vele történeteket és önmagát.

Azokat is megszólította, akik bár ismerik az Urat, de passzívan éltek és helytelenül látták identitásukat. Isten mindenkire bízott értékeket és

képességeket, amiket bátran és buzgón fel kell használnunk az Ő szolgálatára és dicsőségére úgy a gyülekezetben, mint a mindennapi életben.

A csütörtöki napon a fiataloknak lehetőségük volt olyan különböző programokon résztvenni, mint a túrázás vagy kirándulás egy kalandparkba. Az eseménydús és izgalmas nap után Novák Zsolt gyergyói lelkipásztor hirdette az igét a Zsidók 11:24-ből, arra biztatva, hogy minél jobban szélesítsük ki látóhatárunkat Isten országában, hogy később aszerint dönthessünk. (Borzási Mirjám)

A táborozás második felében érezhető volt, kezd összeszokni a csapat, és a mély vágy, hogy Isten jelenlétét megtapasztaljuk – kitűnt ez az imákból, énekekből.

Rátkay János előadásában *Jövőképünkre* irányította a figyelmet, kiemelve, mennyire fontos, hogy céltudatosan, tehetségeink, erősségeink függvényében, és a választandó pálya követelményeinek minél jobb ismeretében tervezzük meg jövőnket. A csoportban lehetőség nyílt arra, hogy egymás elképzeléseibe belelássunk, közösen bízzuk életünket Isten kezére.

Meghatározó mozzanat volt a *Hargitalent* vetélkedő, amelyet a közönség és a zsűri döntése alapján egy négykezes zongorajáték nyert meg.

Az esti istentiszteleten a nagybányai ifjúság szolgált. Gyórfi Tóbiás baróti lp. a Kol 2:6-7 alapján néhány tanácsot adott a boldog, biztos lelki jövő érdekében: *Ne élj kudarcid terhe alatt. Ne tarts egyedül és rossz lelkiállapotban az örökkévalóság felé!*

Istentisztelet után lehetőség volt visszamaradni Istent dicsőíteni, megtérésekért imádkozni. Senki nem mozdult helyéről. Egy emberként folytattuk jóval éjfél utánig.

A szombat reggeli előadás címe: *Hogyan jutok oda?* A jövőkép érdekében meghatározott tanulási célokról, gyakorlati részfeladatokról hallottunk.

A délutáni szemináriumot Szűcs Sándor lp. vezette az örökzöld témában: *Párkapcsolat és házasság*, a biblikus alapelvek után megbeszélhettük kérdéseinket is.

Este bizonyágtételek hangzottak el arról, amit az Úr végzett életünkben. Szabó László lp. a Zsid 12:1-3 alapján szólt, központi üzenete: *A menny közel van. Hogyan ragadhatom meg?* Ekkor is folytatódott az éneklés, közös és kiscsoportos imádkozás.

Az „ünnep utolsó napján” Rátkay János előadása, *Ki segít?* címmel a mentorálás, mentorkeresés fontosságáról szólt. A csoportbeszélgetésre már rányomta bélyegét a búcsúzás és a remény, hogy lesznek még hasonló alkalmak.

Hálásak vagyunk az Úrnak, és mindenkinek, aki a hét szervezésében részt vállalt. Imánk, hogy a hegyen nyert lelki töltet kihatással legyen ifjúságainkra, gyülekezeteinkre, szolgálja az Úr dicsőségét! (Vékás Benjámín)

Felhívjuk az ifjúságok figyelmét, hogy a korábban meghirdetett Emabisz vezetőség-választás helyszíne **Szatmárnémeti**. Az időpont változatlanul **2014. november 29.** Bővebb információk: www.emabisz.ro és facebook.com/emabisz

Visszhangok a hargitai táborozásról

Hétfő

- Felemelő volt az indulás, pihentető, kikapcsoló. Az igei üzenet világos és buzdító volt; Isten áldását tapasztaltam. (*Szűcs Sándor lp., Szatmár*)
- Jó hangulat volt már a vacsorán; lelkes az éneklés, az imádkozásban is aktivizálódtak a fiatalok; az üzenet, Isten előtt értékesek vagyunk. (*Szabó László lp., Nagyvárad*)
- Megtanultam, hogy a képességeimet az Isten iránti engedelmségben tudom felfedezni. (*Krizsán Viki, Szeged*)
- Először dicsőíthettem így kiállva, ennyi fiatal előtt, úgy érzem, hogy feltöltődtem. (*Bertics Beni, Szatmár*)

Kedd

- Szeretek énekelni, az Urat dicsérni; az ifjúsági énekek simogatják, melengetik a szívem, Isten közelségében érzem magam. (*Musune Edina, Ágya*)
- Szeretem a dicsőítéseket; mikor elkezdnek játszani, libabőrös leszek, és én is szívvel-lélekkel énekelek. (*Ghirasin Anna, Szatmár*)
- Eddig az esti alkalmak tetszettek, a gyönyörű énekek megérintettek. (*Dávid Erika, Kiskőrös*)
- Az esti alkalom volt a legjobb, Szabó Szilárd lp. szolgálata és a dicsőítés; már eddig is megérte. (*Kiss Anna, Székelykeresztúr*)

Szerda

- Tetszett, a délelőtti előadás nem egy kötött tanítás volt, hanem beszélgetés alakult ki az előadó és a hallgatóság között; az is, hogy voltak olyan táborozók, akik segítettek az étkezés után az ebédlőben. (*Trinfa Johanna, Sepsiszentgyörgy*)

- A videózás fizikailag, szellemileg is lefoglal, bár a vágy megvan bennem, hogy a programokon részt vegyek. Egyik csoportvezető (*Liza*) kedves hangon megszólított, csatlakozzam hozzájuk, bevállaltam, s egy lelkieg építő beszélgetésen vehettem részt, a feladataimat is sikerült elvégezni. (*Kelemen Eszter, Szentegyháza*)
- A vízzel töltött lufikkal röplabdázni fejthetetlen élmény – máskor is kiprobálnom! (*Rátkay János, Budapest*)

Csütörtök

- A túrázásban a gyönyörű táj mellett a beszélgetések tetszettek a legjobban. (*Szlovák Dávid, Kiskőrös*)
- Örülök, hogy nem estem le a Balu-parkban, épségben jöttem haza. Örvendek, hogy ma többet beszélhettem Jézussal és meghallgatta a mai apró-cseprő imáimat is. (*Máté Katalin, Kolozsvár*)
- Sikerült a Balu-park akadálypályáit barátaimmal együtt legyőzni, és teljes mértékben élvezni. Az esti alkalmon, elcsendesedve Isten jelenlétében, merítve a forrásból, formálódhattunk és épülhettünk egymás szolgálataitál. (*Nagy Melinda, Zilah*)

- Számomra az esti alkalom volt a legjobb, mert megtérhettem. (*Purgui Friderika, Gálospetri*)
- A nap csúcspontja Novák Zsolt hiteles bizonyágtétele volt, amely a hitbenjárás csodáiról tett tanúbizonyosságot. (*Virágh Péter, Nagyványa*)

Péntek

- Éreztük, Isten jelen van. Lelke által és munkálkodik közöttünk. Jó volt könyörögni embertársaink megtéréséért, s megtapasztalni, Isten meghallgat. (*Novák Richárd, Gyergyószentmiklós*)
- Vártam ezt a pillanatot: ébredésen ment át a táborozók többsége. Könynyes imákban fájdalmas terheket, nyomasztó gondokat tettünk le. (*Szabó Gedeon, Berettyószéplak*)
- A ma estét sokáig nem felejttem el, most érzem legjobban Isten közelségét! Csodás volt, az udvaron körbeállva dicsőítettük az Úr nagy nevét. Feltöltődve és gazdagon távozom! (*Máté Dóra, Székelyudvarhely*)

Szombat

- Az tetszett a legjobban, hogy tudtam beszélni lelkieg érettebbekkel, és ezért hálás vagyok Istennek. (*Molnár Fedor, Budapest*)
- Tetszettek a csoportbeszélgetések, megismerhettem jobban a fiatalokat, máshol ez nem sikerült ilyen rövid idő alatt. (*Szöke Dávid, Székelyudvarhely*)
- Olyan erősségeket fedeztem fel magamban, amelyekről nem nagyon tudtam; az foglalkoztat, hogyan használhatom fel őket. Nagyon tetszettek az esti alkalmak, mert a léleknek szóltak. (*Pálosi Orsolya, Marosszentgyörgy*)

Vasárnap

- Az esteli alkalmak tetszettek a legjobban, amikor éreztem Isten jelenlétét. A csoportbeszélgetésekért is hálás vagyok, örültem a nyíltságnak, mindenki meg tudott szólalni. Ez az egész hét egy nagy kegyelem volt! Én is új erőt kaphattam az Úrtól! A csoportomból megtért egy református családból jött fiatal, ez volt a csúcspont. (*Bántó Dániel, Szilágysármson*)
- Csodálatos volt az Isten közelsége. Utolsó nap is imádkozhattunk egymásért; hálás a szívem mindenért! (*Fekete Tibor, Élesd*)

Gyűjtötte: **MELEG ADINA**

Gellén (Tóth) Margit testvérnő temetésére gyűltünk össze augusztus 24-én Feketegyarmaton. Testvérnőnk 1941. augusztus 13-án született és már 14 éves korában megvallotta a keresztség vizében a Megváltóba vetett hitét. A feketegyarmati gyülekezet hűséges tagja maradt 59 esztendőn át. 1958. március 26-án lépett házasságra Gellén Józseffel, akivel egy leánygyermeket kaptak Istentől, Margitkát (Papp Dezsőné).

1991. február 8-án maradt özvegyen. Egyre gyengébb fizikai állapota miatt életének utolsó esztendejét családjánál, Püspökiben töltötte. Isten meghallgatva testvérnőnk imáját, családjával tett egy napi hazalátogatása során hívta haza, szereteteivel való utolsó találkozást követően.

A gyászistentiszteleten Isten vigasztaló ígését hirdették: Kovács Gyula lelkipásztor (Fil 1,21) és testvérnőnk volt lelkipásztora, Tóth János Magyarországról (Zsolt 116,15), a temetőkertben pedig a helybeli lelkipásztor, János Levente (Ézs 46,3-4). Énekekkel a püspöki körzet gyülekezeteinek összevont énekkara szolgált. Istenünk gazdag vigasztalását kívánjuk a gyászoló családnak! (J.L.)

Augusztus 11-én, fájó szívvel, de Isten akaratában megnyugodva kísértük utolsó földi útjára, a nagyváradi sírkertbe **Mados Ferenczet**. Az Úr 77 éves korában hívta magához. A betegségével járó fájdalmakat türelemmel viselte, mert szerető családjában meg tapasztalta az Úr Jézus Krisztus közelségét és gondviselő kegyelmét.

A temetésen dr. Simon József, a nagyváradi belvárosi gyülekezet lelkipásztora hirdette az ígét, a 2Kor 4:14-18 versei alapján, bátorítva a gyászoló családot és az egybegyűlteket, hogy „*Nem csüggedünk*”, mert tudjuk, hogy aki „*feltámasztotta az Úr Jézus Krisztust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít*”. Szívhez szóló, lélekintéző kezdő- és záróimákkal, emlékeztető énekekkel a gyülekezet tagjai szolgáltak. Az Úr legyen a dicsőség! (Guia Ildikó)

Fájó szívvel, de a viszontlátás élő reménységével búcsúztunk édesanyánktól, **Deák Iréntől**. Nagyváradon, augusztus 12-én. A Jóatya 65 évvel ajándékozta meg őt. Több megpróbáltatáson, betegségen, műtéten vitte keresztül az Úr, és gyógyulást is adott. Aztán csontrákkal és tüdősorvadással diagnosztizálva hamar leépült. Amíg ereje engedte, hűségesen járt gyülekezetbe és a szombati imacsoportba. Sokszor hallottuk tőle azt az ígét, hogy: „*nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség*” (Fil 1:21). Utolsó heteiben is sóvárgott az ige után. Kérte, hogy olvassunk neki, ez csalt mosolyt az arcára, és ez adott békét neki. Kész volt arra, hogy az Úr hazavigye. Számomra példa volt abban, hogy a fájdalmak és nehézségek között is tudott mosolyogni, hinni és imádkozni. Emlékeimben megmarad, hogy értem mennyit harcolt imában.

A temetésen Simon József lelkipásztor hirdette az ígét a Zsolt 90:5-21-ből. Papp Dezső lp a feltámadás reménységéről szól: „*Ez az a reménység, amely nem szégyenít meg!*”

Énekekkel a nagyváradi ének-zenekar tagjai búcsúztatták, csatlakoztak hozzájuk testvérek a szombati imacsoportból is. Áldott emléket örökké szívünkben hordozzuk. (Legkisebb lánya, **Deák Annamária**)

Tóth Erzsébet (szül. Nagy) temetése augusztus 11-én volt Diószegen. Isten vigasztaló üzenetét a kápolnánál és a sírnál

Papp Dezső tv., a biharpüspöki körzet lelkipásztora hirdette, Zsisku Lajos nyugalmazott lelkipásztor mondott búcsúztató szavakat, szolgált a helyi gyülekezet énekkara. Testvérnőnk 1936. november 18-án született. 1955 augusztusában merített alá Bokor Barnabás lp. által. 44 évet élt házasságban férjével, Tóth Ferencsel; két fiuk van, akik Magyarországon élnek, és egy lányuk Diószegen. Isten vigasztalását kívánjuk a gyászoló családnak. (**Fehér Gyula**)

Egy nappal a feltámadási ünnep előtt az Úr magához hívta **Szilágyi Lukács Sándor** testvérünket, aki 85 esztendő kapott az Úrtól. E hosszú évtizedek alatt megtapasztalhatta Isten gondviselését, segítségét. Isten megáldotta keze munkáját, szép családdal is megajándékozta. Idős korában ismerte meg Isten kegyelmét, de sokszor kifejezte sajnálatát, hogy

bárcsak hamarabb meghozta volna ez a döntést, és fiatalon elfogadta volna az Urat. A gyászistentiszteleten Szabó László lp. hirdette Isten ígését a Jn 11:25 alapján. Kihangsúlyozta, hogy Jézus Krisztus a feltámadás és az élet! Sok ember még a fizikai halál előtt is holtan éli az életét, de Jézus azért jött, hogy életet és reménységet adjon. A sírnál Simon József lp. szólt a reménység evangéliumát.

A feltámadott Krisztus nevében kívánunk vigasztalást a gyászoló családnak. Jézus mondta: „*halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai*” (Jel 1,18). (**Rogériuszi baptista gyülekezet**)

Id. Bányai Gáborné (szül. **Tatár Magda**) a kőszegremetei gyülekezet tagja volt. Utolsó két évét betegsége miatt az ugyancsak Szatmár megyei Ombodon töltötte, gondozásra szorulva. Itt érte a hazahívó szó is, 80 éves korában. 58 évi házasságukat az Úr 3 gyermekkel, 4 unokával és 1 dédunokával áldotta meg. Temetése augusztus 22-én volt az ombodi temető ravatalozójától. Az ezt megelőző virasztón a vigasztalás ígét Szűcs Sándor, a szatmárnémeti körzet lelkipásztora, Nagy Kasza Lőrinc, gyülekezeti vén és Jobb Domokos, helyi református lelkipásztor szolták.

Temetésén dr. Kovács József szövetségi főtítkárra bízott ígét a Zsolt 90:1-12 alapján. A sírnál alkalmi költeményt mondott Szőke András tv., majd Szűcs Sándor lelkipásztor szólt az ígét. A virasztón és a temetésen is a szatmárnémeti gyülekezet énekkara szolgált alkalmi énekekkel. Mint minden temetésen, a vigasztaló ígéken túl, minket résztvevőket arra figyelmeztetett az Úr, hogy legyünk készen a Vele való találkozásra. (**Vékás Benjámin**)

Margittán, június 27-én **id. Kiss János** temetésére nagyon sokan jöttek el végtisztességüket kifejezni. A kápolnánál ígét hirdetett Veress Efraim lelkipásztor a Péld 16:31-ből: „Ékes korona az ősz haj, az igazság útján található”, és a Mt 7:13-14-ből: „*Menjétek be a szoros kapun*”. A sírnál Szabó Róbert diakónus, a 121. Zsoltár alapján szólt a jelenlévőkhöz: *Tekintetem a hegyekre emelem... segítségem az Úrtól jön*”.

A gyászistentiszteleten az ének és zenei szolgálatot a margittai gyülekezet ének- és zenekara végezte. Testvérünk 1931. november 1-jén született, 82 évet élt, ebből 57-et házasságban, 1953-ban tért meg, 22 éves korában. Isten vigasztalja meg a gyászoló özvegyet és a gyászoló családot. (**Borzási Gyula, Margitta**)

Bizonyságtétel: Raphael
(folytatás a 9. oldalról)

Raphael részt vesz az iskola-előkészítő programban. Ül a széken, de folyton mozgolódik. Odamegy egy másik gyerekhez és ráordít: „ez az én szémem, engedj ide”. Elkezd verekedni a hozzá hasonló és nagyobb gyerekekkel, vagy az uzsonnásdobozával az osztálytársai fejét üti. A misszionáriusnő rászól:

– Raphael, ülj nyugodtan a széken!
– Nem ülök le! – mondja kihívóan.
– Ülj le! – ismétli a tanárnő.
– Nem ülök le! – és elkezd rugdosni a misszionáriusnő lábát.

– Uram adj türelmet! – fohászkodik a misszionáriusnő.

Ez a rossz viselkedés hónapokon át tart. Az osztály nyugodt, amikor Raphael nincs jelen. Egy napon Raphael odafigyelt egy bibliai történetre, és megértette, hogy mi Istennek tetsző. Azóta mintha egy másik gyermek lenne – szeretetteljes, segítőkész gyerekké vált. Egy napon Raphael anyja is eljött az előkészítő iskolába, és így szólt a misszionáriusnőhöz: „Raphael sokat változott. Azt mondta, hogy Istennek nem tetszik a viselkedésünk, és szeretne Neki tetszően élni. Én is szeretnék

megváltozni és Istennek tetsző életet élni”. Azon a délutánon az angyalok énekeltek, mert az anya elfogadta az Urat megváltójának.

Azóta Raphael rendszeren jár az előkészítő iskolába és vasárnapi iskolába is. Az anyja készül a bemelegítésre.

Nagyon sok még az éhesen, otthon és szeretet nélkül élő kisgyermek. A PEPE misszionáriusainak feladata, hogy szeretetet, reményt vigyenek számukra.

Lidia Klava da Silva
a PEPE iskola-előkészítő misszió
koordinátora Latin-Amerikában

A szilágyperecseni énekar centenáriuma

(Folytatás a záróoldaltól)

„Énekeljete az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld!”.

Szilágyi József kémeri gyülekezeti vén, sok évtizedes énekvezető-tanító, a Zsolt 104:33-34-gyel köszöntött és arra figyelmeztetett: ma már igen fejlett az ének-zene művészete, de ne feledjük, Isten azt nézi, hogy mindez milyen szívből származik.

Király György szilágyballai karmester az Úr dolgában való további buzgólkodásra bátorította a jubiláló énekeseket, idézve az 1Kor 15:58-at; a vezetőket arra kérte, folytassák a négyszólamú éneklés tanítását, hogy ne szakadjon meg az elődök fáradságos munkája.

A Krónikában Borzási István lp. bemutatta az egyes korszakokban ügyködő karmestereket: az alapító Mak-kai József és Szilágyi Ödön után Báakai Antal harminc éven át állt az énekar élén, Gáspár János tíz évig. 1954-től egy megnyerő természetű karmester folytatta a munkát, Báakai Miklós, aki tragikus balesetben hunyt el, tizenkét évig szolgálhatott.

Vele együtt indult és munkálkodott Kulcsár Imre. Neki 22 év adatott, amelynek a második szakasza már az iparosodás, az egy messzi városban való kenyérkeresés idejére esett. Ennélfogva az énekek tanításába '66-tól beállt Kulcsár József, aki jó érzékkel

A jubiláló szilágyperecseni énekar délelőtti szolgálatáról készült a felvétel.

felismerte Báakai Tibor és Sajtó Márton zenei képességeit, bevonva őket a szolgálatba. A krónikás elidőzött a '72-es esztendőnél, amikor a kórus lelki megújuláson ment át, amelynek kihatása volt az egész közösségre, majd szólt a kommunista hatóság megtorlásairól.

A ígéhirdetés textusa az 1Kronika 15:11-26 volt, ami először említi a Bibliában a többszólamú éneklést. Kis-Juhász Vilmos lp. záróbeszédében úgy határozta meg, hogy az éneklés önmagában nem cél, számunkra eszköz Isten dicsőítésére, önmagunk megalázására, örömünk kifejezésére. Az ígéhirdető hangsúlyozta, ne adjunk helyet a „szétdobálónak” (a Kisértő-

nek), ahogyan egy kórusműben összeölelkeznek a szólamok, hasonlóan olvadjon be mindaz, amit teszünk a közösség rendjébe – „Nézz az Úrra, bocsúld meg az előtéd járó és állj meg a magad helyén!” – mondotta a befejezőkor.

A délutáni összejövetel hét óra előtt tíz perccel zárult. Előtte még hálaadó imádságok hangzottak a vendég karmesterek részéről – Budai Ferenc Szilágybagosról és Gyulai Gyula Szilágysámonból –, majd újra felhangzott a nap himnusza és az elmaradhatatlan *Feltámadt hős, óh dics neked* c. ének.

(Sz.L.)

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

A gazdag örökség megőrzése és gyarapítása követelmény

Száz évvel ezelőtt indult el az énekkaruk és azóta folyamatosan működik – erről emlékezett meg a szilágyperecseni gyülekezet szeptember 7-én, a vasárnapi két összejövetelen.

Mindkét alkalommal Isten igéjét dr. Kis-Juhász Vilmos, a kolozsvári gyülekezet lelkipásztora, a szövetség oktatási alelnöke hirdette. A jelenleg 68 aktív taggal rendelkező énekkar délelőtt kilenc, délután tíz énekszámmal állt elő. Vezényelt a két vezető karmester: ifj. Báakai Tibor és Kulcsár Efraim, a még aktív Kulcsár Sándor és id. Báakai Tibor. Az énekkar centenáriumi felkészítésében részt vállalt és az ünnepségen szintén vezényelt Bokor Barnabás karnagy-zenetanár.

A szilágyperecseni énekkar krónikáját dr. Borzási István, a gyülekezet lelkipásztora írta meg és ismertette a délutáni istentisztelet keretében. Dél előtt az erdélyi baptista ének-zenemiszsió kezdeteinek történetéről szólt, az első világháborúval bezárólag. Mindkét anyag nyomtatásban is megjelent, a 90 oldalas, fotókkal illusztrált kötetet az ünnepségre érkezők az imaház bejáratánál már kézbe vehették. A jubileumra elkészült egy kottás énekesköny is, a szerkesztő Borzási István, a zenei

feldolgozás Garai Zsolt zenetanár munkája; a 70 oldalas kiadvány, B5-ös méretben, húsz új éneket tartalmaz, vegyes- és ifjúsági énekkarok számára.

Az ünnepély vasárnap reggel kilenc órakor áhítattal kezdődött, amelyen Báakai István a torontói (Kanada) és Kulcsár Mózes a helybeli gyülekezet szolgálattevője buzdított imádkozásra.

A centenárium megtartását két évvel ezelőtt határozták el, figyelembe véve a hajdani gyülekezeti krónikás, Kulcsár István 1935-ös feljegyzéseit, mondotta köszöntőjében Kulcsár Efraim karmester, majd felcsendült az első kórusmű: *Hadd zengjen énekiink*; a nap himnuszát délután megismételték.

Bokor Barnabás karnagy a 108. Zsoltár első versével köszöntött: „*Kész az én szívem, oh Isten, hadd énekeljek és zengedezzek*”, majd arról szólt, hogy milyen hatalmas a baptista énekkincs. Az igehirdető, Kis-Juhász Vilmos lelkipásztor délelőtt a Bírák könyve 5:12-24-et olvasta fel; Debóra énekéből a mai hívő énekeseknek az Úr munkájához való helyes hozzá-

állását hangsúlyozta. Az ünnepség délelőtti része, amelyre számos hazai, magyarországi és észak-amerikai vendég érkezett, fél egykor ért véget.

Délután 4 órától volt ismét együtt a gyülekezet. Megtelt a tíz évvel ezelőtt, szeptember első vasárnapján átadott nyolcszáz férőhelyes imaház; sokan eljöttek, énekszerető atyafiak és karmesterek a környező gyülekezetekből. Az énekkar kiegészült a korábbi énekesekkel, az összesen 37 férfi- és 43 nőtestvér most a hallgatói tér két középső traktusában foglalt helyet, az aktív karmesterek mellett ezúttal vezényelt a két veterán is, Báakai Sándor és Sajtos Márton.

A köszöntők sorát Seres Dénes nyitotta meg, a Szilágy megyei RMDSZ-elnöke, mint aki rendszeres résztvevője a szilágypercseni baptisták ünnepélyeinek, a hűséges szolgálat szép példájaként méltatta a percseni énekkar múltját-jelenét. Boncidai Csaba helyi polgármester a 96. Zsoltár 2. versével erősítette meg jókívánságát:

(Folytatás az előző oldalon.)

